

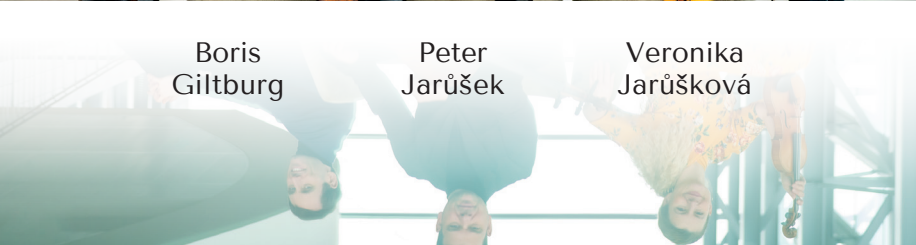
DVOŘÁK THE COMPLETE PIANO TRIOS

Boris
Giltburg

Peter
Jarůšek

Veronika
Jarůšková

Boris Giltburg piano / klavír
Veronika Jarůšková violin / housle
Peter Jarůšek cello / violoncello

Recorded at the Wyastone Concert Hall, Wyastone Leys Monmouth, England,
12–14 December 2022 (CD 1) and 5–7 May 2023 (CD 2).

Nahráno 12.–14. prosince 2022 (CD 1) a 8.–7. května 2023 (CD 2)
ve Wyastone Concert Hall, Wyastone Leys Monmouth, Anglie.

Recording producer / hudební režie Andrew Keener

Sound engineer / mistr zvuku Oscar Torres

Piano technician / příprava a ladění klavíru Danilo Cosucci

Producer / producent Matouš Vlčinský

We extend our thanks for the generous support provided for the recording
to Foundation CE, Josef Brož, Anna Tuzová, Radovan Blažek, to the Sobols,
the Ventrubas and the Popovs.

Za laskavou podporu této nahrávky děkujeme Nadačnímu fondu CE, Josefu Brožovi,
Anně Tuzové, Radovanu Blažkovi, manželům Sobolovým, Ventrubovým a Popovovým.

Cermak Eisenkraft

ANTONÍN DVOŘÁK (1841–1904)

CD 1

Piano Trio No. 1 in B flat major, Op. 21 (B 51, 1875, rev. 1880) 36:43

Klavírní trio č. 1 B dur op. 21 (B 51, 1875, rev. 1880)

1	I. Allegro molto	14:07
2	II. Adagio molto e mesto	8:59
3	III. Allegretto scherzando	7:08
4	IV. Finale. Allegro vivace	6:25

Piano Trio No. 2 in G minor, Op. 26 (B 56, 1876) 32:35

Klavírní trio č. 2 g moll op. 26 (B 56, 1876)

5	I. Allegro moderato	13:11
6	II. Largo	6:38
7	III. Scherzo. Presto	6:06
8	IV. Finale. Allegro non tanto	6:38

CD 2

Piano Trio No. 3 in F minor, Op. 65 (B 130, 1883)

42:20

Klavírní trio č. 3 f moll op. 65 (B 130, 1883)

1	I. Allegro ma non troppo	14:07
2	II. Allegretto grazioso	7:24
3	III. Poco adagio	10:37
4	IV. Finale. Allegro con brio	10:08

Dumky for Piano Trio, Op. 90 (B 166, 1891)

32:14

Dumky pro klavírní trio op. 90 (B 166, 1891)

5	I. Lento maestoso	4:16
6	II. Poco adagio	7:10
7	III. Andante	6:14
8	IV. Andante moderato	5:04
9	V. Allegro	4:24
10	VI. Lento maestoso	5:03

"Antonín Dvořák, one of our most prolific composers, has completed and submitted to us for inspection [...] the Trio for piano, violin and cello in four movements." Thus announced on 29 May 1875 the Prague-based music magazine *Dalibor* a new Dvořák work, **Piano Trio No. 1 in B flat major, Op. 21**, referring to it as "an outstanding chamber piece, specifically Slavonic." Yet the work would have to wait almost two years for its first public performance, until 17 February 1877, when it was presented at the Konvikt hall in Prague. What is more, it was delivered incomplete, without the third movement. The audience at the packed venue received Dvořák's *Piano Trio No. 1* enthusiastically, owing in no small part to the performers (Karel Slavkovský, František Ondříček, Alois Sládek). The piece was first played in its entirety on 5 January 1879 in Brno by the pianist Amálie Wickenhauserová, the violinist Ferdinand Lachner and the cellist Alphons Maria Kraholetz. Prior to the publication of the work, in 1880 by R. L. Schlesinger in Berlin, Dvořák revised it, significantly changing the second, third and, particularly, final movement. This, definitive, version of his *Piano Trio No. 1* was first performed, from printed music sheets, on 18 November 1880 in Berlin by the pianist Karl Heinrich Barth, the violinist Heinrich de Ahna and the cellist Robert Hausmann.

Dvořák's *Piano Trio No. 1* would not have been published and subsequently performed in Berlin without the occurrence of two pivotal previous events. Shortly before finishing the piece, in 1875, the composer was granted from an Austrian imperial committee a state scholarship for gifted young artists from humble backgrounds, which for five years would provide him with the necessary finance, followed in 1876 by another scholarship, in whose granting Johannes Brahms played a crucial role. Later on, the renowned music critic Eduard Hanslick wrote in his *Memoirs*: "Besides voicing his approval at the committee's session, Brahms recommended the unknown composer to his Berlin publisher Simrock, without which Dvořák, the person and artist alike, would most probably not have flourished, given the paltry admiration on the part of his Czech compatriots." Simrock's edition in 1878 of the *Moravian Duets* and *Slavonic Dances* gave rise in Berlin and subsequently throughout Germany to such enthusiasm that the young composer was addressed by several local publishers. From that time on, Dvořák's music began to spread all over the world.

Dvořák wrote **Piano Trio No. 2 in G minor, Op. 26**, in January 1876, less than a year after completing his first piano trio. The piece was premiered on 29 June 1879

in Turnov, Bohemia, by the composer himself on the piano, the violinist Ferdinand Lachner and the cellist Alois Neruda. At the time, Dvořák knew that it would be published by Bote & Bock, a major German company, who had written to him three weeks previously: “We will keep the Trio in G minor, and soon will send you a contract. After you have signed it, we will have the work engraved forthwith.” Dvořák’s second trio was published in 1880, in the same year as his first trio. Both pieces are works of a mature composer. We know that Dvořák had previously written another two piano trios, which, however, he “tore to pieces and burnt”, as they did not meet his own high requirements. The first two of his surviving trios clearly attest to his technical dexterity and great invention, as well as, most markedly, exceptional sense for intimate sound and musical style rejecting superficial virtuosity. In a very delicate way, both pieces incorporate folk elements in a comprehensive compositional structure. His immense invention, penchant for experimentation and tackling challenging tasks continuously advanced Dvořák’s development. Possessing a natural propensity for creating melodies, in the second trio he opted for frugality in this respect. None of its movements has more than two themes (the second only features one), yet the piece is sufficiently contrasting within.

Dvořák created another, the longest of his surviving trios, piano trio in early 1883. In a letter to his publisher, dated 28 March, he wrote: “Dear friend Simrock, [...] within the next few days, I will arrive in Berlin and bring along a completed trio. [...] if you are in Berlin, we could play the trio at yours’ again. Tonight I will rehearse it for the third time. It sounds fabulous – not a single bar is out of place!” Regardless of what he wrote to Simrock, during the summer of 1883 Dvořák would thoroughly revise the piece, following which Simrock published it in the autumn. The style of **Piano Trio No. 3 in F minor, Op. 65**, supersedes that influenced by folk music, which the composer had embraced in his previous works. Dvořák wittingly shifted away from the carefree Slavonic idiom, arriving at a far more dramatic mode, with sophisticated harmony and overall compactness giving rise to an expression presaging the diction of his *Symphony No. 7*. Masterfully negotiating the challenges of this type of composition, he smoothly blended refinement and naturalness. Dvořák’s *Piano Trio No. 3* was first performed on 27 October 1883 in Mladá Boleslav by the musicians who had premiered his *Piano Trio No. 2*, and who would also first present it in Prague. Soon the piece was

performed, by other interpreters, in Berlin, Mannheim, London and other European cultural centres. After *Piano Trio No. 3* was presented in Vienna, Eduard Hanslick called it a gem, demonstrating that Dvořák was “one of the best modern masters”. In this light, the composer had created a work by which he could undeniably have rounded off his output for this instrumental formation.

Yet seven years later, Dvořák came up with something unexpected, an opus that serves as proof of his versatility and ability to link together even the seemingly incompatible. On 28 November 1890, he wrote to his friend Alois Göbl: “I’m currently working on something small, very small actually, yet hope it will delight you. It is miniatures for violin, cello and piano. They will be both jolly and sad. At times like a pensive song, then like a merry dance, but in a rather light, so to say, popular, style, by and large, for the high-brow and the low-brow alike.” By deciding to connect “the high and the low” (a task he was resolved to bring to fruition), Dvořák abandoned the canonised structure of chamber music, ignoring the convention of three or four movements, the sonata form and other requisites. He did not even denote his new piece as “piano trio”, but merely **Dumky, Op. 90**, for violin, cello and piano. The six short sections, *dumky* (plural of *dumka*, a melancholy song), constitute an integrated whole, yet they can also be played independently. The work’s premiere was a resounding success. “Following unceasing applause, two dumky were repeated,” wrote the composer Josef Bohuslav Foerster in an article published on 14 April 1891 in the *Národní listy* daily. Owing to its highly poetic nature, the music is akin to Schumann’s songs, while honouring the lyric piano tradition. The specific narrative character of the melody has been aptly designated as “chamber rhapsody”. And if in *Trio No. 3* Dvořák had made a step towards *Symphony No. 7*, in the *Dumky*, due to its free form, he set out in the direction of programme music. Yet even though starkly differing, the various pieces were written by the self-same composer, constantly interlinking them. A case in point is the first trio, Op. 21, from 1875, whose slow sections already manifest the style in which the *Dumky* is written.

Dvořák’s *Dumky* premiered two months after completion, on 11 April 1891, with Ferdinand Lachner playing the violin part, Hanuš Wihan on the cello and Antonín Dvořák on the piano. In early 1892, the three Prague conservatory teachers made a unique grand farewell tour prior to the composer’s departure for the USA. They gave

40 concerts in Bohemia and Moravia, at which they performed, almost exclusively, Dvořák's chamber music, most frequently the four piano trios. The first half of the programme would contain one of the first three trios and a piece with violin or cello, while the second, on almost all occasions, featured the *Dumky*. A concert in Brno was attended by the composer Leoš Janáček, a friend of Dvořák's, who asked what had inspired him to write the work. And thanks to Janáček we know that "during the time of composing, which was quite long – four months – the composer would get into the right mood by reading poems!" This helps elucidate the poetic nature and originality of the six-part piece, which came across as a true revelation, incomparable with any other music dating from the time. In his singular review, Janáček wrote: "A new source of light has flashed." He concluded the article as follows: "I would recommend that the Brno music circles set up an archive of the complete Dvořák compositions, which would be the most dignified way of celebrating the Maestro." Janáček meant printed scores, but there is no doubt that today he would also suggest making a collection of the best recordings. After all, Dvořák's music, its stylistic diversity, has never failed to astonish performers and listeners, as there is always something to discover. The diversity that is also striking within a single genre, with a prime example in this regard being the piano trio.

Jan Kachlík

„Antonín Dvořák, einer unserer produktivsten Komponisten, hat ein Trio für Klavier, Violine und Cello in vier Sätzen fertiggestellt und uns zur Ansicht vorgelegt,“ hat am 29. Mai 1875 die Prager Musikzeitschrift „Dalibor“ über eine Novität des Komponisten, das **Klaviertrio B-Dur Op. 21**, berichtet, und es zugleich als „sehr gelungenes, spezifisch slawisches Kammermusikwerk“ bezeichnet. Trotzdem hat die Öffentlichkeit dieses Werk erst nach fast zwei Jahren, am 17. Februar 1877 im Saal des Prager Konvikts, hören können, und dazu unvollständig, ohne den 3. Satz. Sicherlich auch dank der Interpreten (Karel Slavkovský, František Ondříček, Alois Sládek) wurde es vom Publikum im überfüllten Saal mit Erfolg aufgenommen. Die Uraufführung des kompletten Werkes fand am 5. Januar 1879 in Brünn statt, mit dem Violinisten Ferdinand Lachner, dem Violoncellisten Alphons Maria Kraholetz und der Pianistin Amalie Wickenhauser. Es sind jedoch noch weitere Uraufführungen gefolgt, da der Komponist kurz vor der Veröffentlichung des Werkes im Druck im Jahre 1880 (im Berliner Schlesinger-Verlag) noch den 2., 3., und vor allem den Finalsatz wesentlich umgearbeitet hat. Diese definitive Druckfassung haben am 18. November 1880 in Berlin Karl Heinrich Barth (Klavier), Heinrich de Ahna (Violine) und Robert Hausmann (Violoncello) uraufgeführt.

Allerdings hätte die Berliner Veröffentlichung des *Trios in B-Dur* und dessen anschließende Aufführung ohne zwei entscheidende Ereignisse wahrscheinlich nicht erfolgen können. Kurz vor der Komposition dieses Werkes hat Dvořák zum ersten Mal das österreichische Künstlerstipendium für junge mittellose Talente erhalten, das ihm für fünf Jahre die notwendige finanzielle Unterstützung bereitgestellt hat. Und dann auch die Forderung von Johannes Brahms, über die später der Musikkritiker Eduard Hanslick in seinen Memoiren geschrieben hat: „Für Anton Dvořák [...] war die Erteilung des Wiener Künstlerstipendiums ein entscheidendes Ereignis. Brahms ließ es nämlich nicht bei seinem Votum in der Sitzung bewenden, sondern empfahl den unbekannteren Komponisten an den Verleger Simrock in Berlin, ohne welchen Dvořák als Mensch und als Künstler wahrscheinlich in dem wenig nahrhaften Weihrauch seiner tschechischen Landsleute verkümmert wäre.“ Die bei Simrock im Jahre 1878 herausgegebenen *Mährischen Klänge* und *Slawischen Tänze* haben in Berlin und ganz Deutschland eine solche Begeisterung hervorgerufen, dass der Komponist bald danach Angebote von weiteren deutschen Verlegern erhalten hat. Seitdem hat sich Dvořáks Werk auch außerhalb seiner Heimat zu verbreiten begonnen.

Das **Klaviertrio g-Moll Op. 26** hat Dvořák knapp ein Jahr nach dem ersten Trio, im Januar 1876 komponiert; es wurde nach mehr als drei Jahren, am 29. Juni 1879, in Turnov mit dem Violinisten Ferdinand Lachner, dem Violoncellisten Alois Neruda und dem Komponisten am Klavier uraufgeführt. Dvořák war bereits davon unterrichtet, dass das Werk bald gedruckt werden würde, den er hatte aus dem Berliner Verlag Bote & Bock drei Wochen zuvor eine Nachricht bekommen: „Das G moll Trio halten wir hier und werden Ihnen darüber demnächst Verlagsschein zur Unterschrift senden. Wir geben dann das Werk sofort in Stich.“ Das Trio wurde dann tatsächlich, wie das Trio B-Dur, im Jahr 1880 herausgegeben. Beide Kompositionen sind bereits Werke eines reifen Komponisten. Es ist bekannt, dass Dvořák wenigstens zwei weitere Klaviertrios geschrieben hat, die er jedoch vernichtet hat, da sie vor seiner Selbstkritik nicht bestanden haben. Die ersten beiden erhaltenen Trios belegen überzeugend nicht nur Dvořáks handwerkliches Können und seine reiche Invention, sondern vor allem sein feines Gespür für den kammermusikalischen Klang und eine Art musikalisches Denken, das auf oberflächliche Virtuosität gänzlich verzichtet. Beide Trios integrieren sehr delikate folkloristische Elemente in eine anspruchsvolle kompositorische Struktur. Dvořáks Erfindungsgabe, seine Vorliebe zum Experimentieren und der Lösung schwieriger Aufgaben hat ihn ständig vorangetrieben. Der geborene Melodiker, dem es nie an Melodien gemangelt hat, bleibt im *Trio g-Moll* bewusst thematisch sparsam. In keinem Satz dieses Werkes verwendet er mehr als zwei Themen, der 2. Satz besteht sogar nur aus einem einzigen Thema, ist aber dennoch kontrastreich genug.

Ein folgendes Trio, in seinem Umfang das längste, hat Dvořák am Beginn des Jahres 1883 komponiert. Seinem Verleger Simrock hat er am 28. März geschrieben: „Lieber Freund S.! [...] nächste Tage [komme ich] nach Berlin und bringe das Trio fertig mit. Das heißt, wenn Sie in Berlin sind, wo wir dann das Trio bei Ihnen nochmals durchspielen könnten. Heute abends ist bei mir bereits die dritte Probe. Es klingt famos – kein Takt zuviel oder zu wenig!“ Trotzdem hat er im Sommer das Werk noch einer gründlichen Revision unterzogen, im Herbst ist es bei Simrock erschienen. Das **Klaviertrio f-Moll** entfernt sich von den Einflüssen der Volksmusik, mit der Dvořák immer assoziiert worden war. Der Komponist verzichtet bewusst auf slawische Inspirationen und Problemlosigkeit, er überrascht mit einem viel dramatischeren Stil. Durch eine raffiniert konstruierte Harmonik und Verdichtung der ganzen Struktur des Werkes

erreicht er einen Ausdruck, der bereits den Weg zur 7. Symphonie aufzeigt. Hier stellt Dvořák an diese Art der Kammerkomposition meisterhaft die höchsten künstlerischen Anforderungen, Raffinesse verbindet sich mit Natürlichkeit. Die Uraufführung am 27. Oktober 1883 in Mladá Boleslav/Jungbunzlau sowie auch die Prager Erstaufführung haben wieder, wie im vorigen Fall, F. Lachner, A. Neruda und der Komponist bestritten. Weitere Aufführungen mit verschiedenen Interpreten folgten in Berlin, Mannheim, London u. a. Nach der Wiener Erstaufführung (mit Anton Door, Josef Hellmesberger und Eduard Rosé) hat Eduard Hanslick geschrieben, dass das *Trio f-Moll* den Komponisten „unter die besten modernen Meister reiht“. Damit hat Dvořák zweifellos ein Werk geschaffen, mit dem er sein Œuvre in dieser Gattung krönen konnte.

Nach sieben Jahren kam jedoch etwas Unerwartetes, das Dvořáks Universalität und Fähigkeit, auch zwei scheinbar unverbundene Welten zu verbinden, treffend charakterisiert. An seinen Freund Alois Göbl hat er am 28. November 1890 geschrieben: „Jetzt arbeite ich an etwas Kleinem, ganz Kleinem, und ich hoffe, dass es Ihnen gefallen wird. Es handelt sich um kleine Stücke für Violine, Cello und Klavier. Es wird glücklich und traurig sein. Irgendwo wie ein nachdenkliches Lied, anderswo wieder wie ein fröhlicher Tanz, aber in einem leichteren Stil, sozusagen populärerem, kurz gesagt, so dass es sowohl für das Höhere als auch für das Niedere geeignet wäre.“ Die Aufgabe, das „höhere und niedrigere“ Genre zu verbinden, konnte sich – und vor allem sie mit Erfolg zu lösen – vielleicht nur Dvořák stellen. Er hat damit die kanonisierte Konvention der drei- bzw. viersätzigen Form unter Anwendung der Sonatenform und anderer üblicher Mittel verlassen. Das neue Werk hat er nicht einmal als Trio bezeichnet, sondern ihm den Titel **Dumky Op. 90** für Violine, Violoncello und Klavier gegeben. Sechs kurze Stücke bilden ein durchdachtes Ganzes. Jede einzelne Dumka kann aber auch selbständig gespielt werden. Das Resultat davon hat mit Erfolg bereits die Uraufführung gezeigt: „Nach dem endlosen Applaus wurden zwei Dumkas wiederholt,“ hat am 14. April 1891 Josef Bohuslav Foerster in der Tageszeitung „Národní listy“ geschrieben. Die Poetik dieser Musik weist auf Schumann und die Tradition des lyrischen Klavierstücks hin. Der spezifisch erzählerische Charakter der Melodik wurde trefflich als eine kammermusikalische Rhapsodie bezeichnet. Während das *Trio f-Moll* den Weg zur 7. Symphonie vorgezeichnet hat, hat sich mit der freien Form im *Dumky-Trio* Dvořák der Programmmusik zugewandt. Allerdings sind all diese sehr unterschiedlichen Werke immer noch von

einem Komponisten geschaffen worden, dessen Gesamtwerk eine Einheit darstellt. So hat sich der Charakter einer Dumka bereits in langsamen Sätzen des *Trios B-Dur Op. 21* aus dem Jahre 1875 gezeigt.

Das *Dumky-Trio* wurde zwei Monate nach seiner Vollendung am 11. April 1891 in Prag mit Ferdinand Lachner (Violine), Hanuš Wihan (Violoncello) und mit dem Komponisten am Klavier uraufgeführt. Und es war das Trio dieser Professoren am Prager Konservatorium, das Anfang 1892 eine Konzerttournee zum Abschied vor Dvořáks Abreise nach Amerika unternommen hat. In insgesamt 40 Konzerten sind in tschechischen und mährischen Städten fast ausschließlich Kammermusikwerke des Meisters gespielt worden, selbstverständlich am häufigsten alle seine Klaviertrios; in der ersten Hälfte des Programms eines der früheren Trios und ein Werk für Violine bzw. Violoncello und Klavier, in der zweiten Hälfte fast jedesmal das *Dumky-Trio*. Beim Konzert in Brünn im Rahmen dieser Tournee hat sich unter den aufmerksamen Zuhörern ein Freund Dvořáks, Leoš Janáček, befunden, der sich dafür interessierte, was den Anlass zu dieser Komposition gegeben habe. Nur dank ihm weiß man, dass, um „die passende Stimmung zum Zeitpunkt der Komposition zu finden, was ziemlich lang – vier Monate – dauerte, sich der Komponist dem Lesen von Gedichten“ gewidmet hat. Am Ende seiner für ihn typischen, eigenartigen Rezension hat sich Janáček ganz praktisch ausgedrückt: „Als würdigste Anerkennung des Meisters würde ich den Brünner Musikkreisen die Einrichtung eines vollständigen Archivs von Dvořáks Kompositionen empfehlen.“ Er hat damit ein Notenarchiv gemeint, heute würde er sicher auch ein Archiv der besten Aufnahmen befürworten. Schließlich ist Dvořák ein Komponist, dessen stilistische Vielfalt Interpreten und Zuhörer immer wieder in Erstaunen versetzt und bei dem es immer wieder etwas zu entdecken gibt. Eine Vielfalt, die sogar innerhalb einer einzigen Musikgattung, wie etwa dem Klaviertrio, so auffällig zum Ausdruck kommt.

Jan Kachlík

« Antonín Dvořák, l'un de nos compositeurs les plus féconds, a terminé et soumis à notre lecture [...] un Trio pour piano, violon et violoncelle en quatre mouvements. » C'est ainsi que, le 29 mai 1875, la revue musicale pragoise *Dalibor* informait de la nouvelle œuvre du compositeur, le **Trio avec piano en si bémol majeur op. 21**, qu'elle qualifiait d'« œuvre de chambre très réussie, spécifiquement slave ». Pourtant, le Trio n'a été présenté pour la première fois au public que près de deux ans plus tard, le 17 février 1877 au Konvikt de Prague, de plus sous forme incomplète, sans son troisième mouvement. Le succès obtenu auprès du public, dans une salle bondée, était certainement dû aussi aux interprètes (Karel Slavkovský, František Ondříček, Alois Sládek). C'est à d'autres musiciens que l'on doit la première exécution complète du Trio, avec ses quatre mouvements, le 5 janvier 1879 à Brno : le violoniste Ferdinand Lachner, le violoncelliste Alphons Maria Kraholetz et la pianiste Amálie Wickenhauser. Mais la série des premières exécutions ne s'arrête pas là. Avant l'édition imprimée du Trio, qui paraît en 1880 chez Schlesinger à Berlin, le compositeur modifie considérablement les 2e et 3e mouvements et surtout le finale. Le Trio est créé sous sa forme définitive, à partir des parties imprimées, le 18 novembre 1880 à Berlin par des interprètes de cette ville : Karl Heinrich Barth (piano), Heinrich de Ahna (violon) et Robert Hausmann (violoncelle).

Or, l'édition imprimée du Trio avec piano en si bémol majeur à Berlin et l'exécution berlinoise qui a suivi n'auraient été si deux événements cruciaux n'avaient eu lieu auparavant. Peu avant de composer ce Trio avec piano, Dvořák obtenait pour la première fois une bourse viennoise pour les jeunes artistes de talent et manquant d'argent qui allait lui procurer pendant cinq ans un soutien financier nécessaire. Et par la suite, cette bourse lui a également apporté l'aide de Johannes Brahms. Une aide dont l'important critique musical Eduard Hanslick écrivait plus tard, dans ses *Mémoires* : « Brahms, surtout, n'en resta pas uniquement à son approbation à la séance de la commission : il recommanda le compositeur inconnu à l'éditeur berlinois Simrock, sans qu'Dvořák, en tant qu'homme et en tant qu'artiste, se serait probablement étioilé dans l'admiration peu nourrissante de ses compatriotes tchèques. » L'édition imprimée par Simrock en 1878 des *Duos moraves* et des *Danses slaves* de Dvořák a suscité à Berlin, puis dans toute l'Allemagne, un tel enthousiasme que plusieurs éditeurs allemands ont aussitôt sollicité le compositeur. C'est à partir de ce moment que l'œuvre de Dvořák a commencé à se diffuser à travers le monde.

Dvořák a composé le **Trio avec piano en sol mineur op. 26** en janvier 1876, moins d'un an après le premier. La création est venue plus de trois ans plus tard, le 29 juin 1879 à Turnov. Le compositeur était au piano, avec Ferdinand Lachner au violon et Alois Neruda au violoncelle. Il savait alors que l'œuvre paraîtrait chez Bote & Bock, car cette maison d'édition berlinoise importante venait de lui écrire, trois semaines plus tôt : « Nous gardons ici le Trio en sol mineur et nous vous enverrons prochainement le contrat d'édition à signer. Nous ferons ensuite aussitôt graver l'œuvre. » C'est ce qui s'est fait et le Trio avec piano en sol mineur a paru en 1880, la même année que son œuvre-sœur en si bémol majeur. Tous deux sont des œuvres de la maturité de Dvořák. On sait qu'il avait déjà composé au moins deux autres trios avec piano auparavant, qu'il avait « déchirés et brûlés » après un certain temps parce qu'ils n'avaient pas résisté à son auto-critique. Ces deux premiers trios avec piano conservés démontrent de façon convaincante l'habileté de métier et l'invention de Dvořák et, surtout, un sens raffiné de la sonorité de chambre et un type de pensée musicale qui évite toute virtuosité superficielle. Tous deux intègrent, avec beaucoup de délicatesse, des éléments du folklore dans une structure compositionnelle exigeante. Le désir foncier chez Dvořák d'inventer, d'expérimenter et de défis à résoudre l'a sans cesse fait avancer. Mélodiste né, lui qui avait toujours une réserve inépuisable de mélodies, maintient intentionnellement une économie de matériau thématique sur tout l'ensemble du Trio en sol mineur. Aucun mouvement n'y a plus de deux thèmes, le deuxième mouvement est même façonné à partir d'un seul thème et, pourtant, il est assez contrasté intérieurement.

Composé au début de 1883, le trio avec piano suivant est le plus long en étendue de Dvořák. Le 28 mars, il écrit à son éditeur : « Cher ami Simrock, [...] je viens à Berlin dans les prochains jours et j'apporterai le trio qui est prêt. [...] Si vous êtes à Berlin, nous pourrions de nouveau faire l'audition du trio chez vous. Ce soir, on aura chez moi la troisième répétition déjà. Il sonne fameusement bien – pas une mesure de trop ni trop peu ! » Pourtant, il procède encore à une révision très approfondie de l'œuvre pendant l'été ; elle est ensuite publiée aux éditions Simrock dès l'automne de la même année. Le **Trio avec piano en fa mineur op. 65** prend une nouvelle expression, qui s'éloigne clairement des influences de la musique populaire, avec laquelle Dvořák était presque trop lié à cette époque. Le compositeur s'écarte consciemment du caractère slave et insouciant. Il surprend maintenant par un style bien plus dramatique. Avec

une harmonie construite ingénieusement et une structure de l'œuvre resserrée sur son ensemble, il atteint une expression qui mène déjà à la Septième symphonie. Dvořák fait magistralement valoir ici les exigences artistiques les plus hautes posées à ce genre de composition de chambre, alliant le raffinement au naturel. Les interprètes qui ont créé le précédent Trio en *sol* mineur sont aussi ceux qui donnent la première exécution publique du Trio en *fa* mineur le 27 octobre 1883, à Mladá Boleslav, et les créations pragoises qui suivent. Puis les créations se succèdent, toujours avec des interprètes différents, dans d'autres villes importantes : Berlin, Mannheim, Londres, etc. Après l'exécution à Vienne, Eduard Hanslick écrira que le Trio en *fa* mineur « place Dvořák parmi les meilleurs maîtres modernes ». Avec cette œuvre, le compositeur aurait sans conteste pu couronner sa production pour trio avec piano.

Mais arrive, sept ans plus tard, quelque chose d'inattendu qui caractérise précisément Dvořák dans son universalité et sa capacité à allier deux mondes, même apparemment inconciliables. Le 28 novembre 1890, il écrit à son ami Alois Göbl : « Maintenant je travaille une petite chose, voire toute petite, et j'espère pourtant que vous en serez content. Ce sont de petites pièces pour violon, violoncelle et piano. Ce sera gai et triste. Tantôt ce sera comme une chanson mélancolique, ailleurs comme une danse joyeuse, mais dans un style plus léger – plus populaire, je dirais – bref, pour que ça soit pour le haut et le bas. » Il n'y a sans doute que Dvořák qui pouvait se donner – et surtout réaliser à la perfection – un tel but d'allier les genres « haut et bas ». Il quitte complètement les limites du genre musical canonisé en trois ou quatre mouvements, avec son emploi de la forme sonate et ses autres usages. Dvořák n'intitule même plus sa nouvelle œuvre trio, mais juste **Dumky op. 90** pour violon, violoncelle et piano. Ces six pièces brèves forment un tout soigneusement pensé. Mais chaque « dumka » peut aussi être jouée séparément. Du reste, l'effet en est testé avec succès dès la création de l'œuvre. « Après des applaudissements sans fin, deux dumkas [furent] reprises », écrit Josef Bohuslav Foerster dans le journal *Národní listy* du 14 avril 1891. La poésie de cette musique renvoie à Schumann et à la tradition de la pièce lyrique pour piano. La mélodie a un caractère narratif spécifique qui a souvent invité à parler, avec justesse, d'une rhapsodie de chambre. Si, dans le Trio en *fa* mineur, Dvořák avance vers la Septième symphonie, avec la forme libre des Dumkas, il prend la direction de la musique à programme. Mais toutes ces œuvres si différentes sont bien sorties de la plume d'un

unique compositeur, qui ne cesse en même temps de tisser des liens dans l'ensemble de son œuvre. On sent déjà le caractère de dumka, par exemple, dans les parties lentes du Trio en si bémol majeur op. 21 de 1875.

Les Dumkas (en tchèque Dumky) ont connu leur première exécution publique deux mois après l'achèvement de leur composition : le 11 avril 1891 à Prague. Ferdinand Lachner était au violon, Hanuš Wihan au violoncelle et Antonín Dvořák au piano. Et c'est ce trio de professeurs du conservatoire de Prague qui entend, au début de 1892, une tournée de concerts d'adieux unique avant le départ de Dvořák en Amérique. Sur, au total, quarante concerts dans des villes tchèques et moraves, ils jouent presque exclusivement les œuvres de chambre de Dvořák et, parmi celles-ci, le plus souvent tous ses trios avec piano. En première partie du concert, ils donnent un des trois premiers trios et une pièce en duo, avec violon ou violoncelle ; en seconde partie, presque toujours les Dumky. Le concert de Brno est l'un des nombreux autres de cette tournée. Mais, parmi les auditeurs attentifs, il y a Leoš Janáček, qui veut savoir ce qui a inspiré à son ami Dvořák la composition des Dumky. C'est grâce à Janáček que l'on sait que : « de l'atmosphère appropriée, le compositeur s'est même imprégné assez longtemps, à l'époque de la composition – quatre mois – par la lecture de poésies ! » C'est aussi de là que vient la poésie et l'originalité de cette composition en six parties, qui est une véritable révélation, sans guère de comparaison possible dans la musique de cette époque. Leoš Janáček écrit : « C'est une source de lumière nouvelle qui a rayonné ici. » Et il termine son compte rendu, typiquement original, par une conclusion toute pratique : « Je recommanderais, comme le plus digne honneur rendu au maître, aux cercles musicaux de Brno de se procurer l'intégrale des partitions de Dvořák. » Il pensait alors aux éditions des partitions, mais aujourd'hui il aurait certainement recommandé en outre l'intégrale des meilleurs enregistrements sonores. Tant il est vrai que Dvořák ne cesse d'étonner les interprètes et les auditeurs par sa diversité stylistique, leur laissant toujours des choses à découvrir. Une diversité qui est si frappante, même au sein d'un seul genre musical comme celui du trio avec piano.

Jan Kachlík

„Antonín Dvořák, jeden z nejplodnějších skladatelův našich, dokončil a předložil nám k nahlédnutí [...] Trio pro piano, housle a cello ve čtyřech větách.“ Takto informoval 29. května 1875 pražský hudební časopis Dalibor o skladatelově novince, **Klavírním triu B dur op. 21**, a současně ji označil za „velezdařilou skladbu komorní, specificky slovanskou.“ Přesto bylo dílo poprvé představeno veřejnosti až téměř o dva roky později, 17. února 1877 v pražském Konviktu. Navíc v nekompletní podobě, bez třetí věty. Jistě i zásluhou interpretů (Karel Slavkovský, František Ondříček, Alois Sládek) mělo dílo u publika v nabitém sále úspěch. O první kompletní provedení celé čtyřvěté skladby se zasloužili jiní interpreti 5. ledna 1879 v Brně – houslista Ferdinand Lachner, violoncellista Alphons Maria Kraholetz spolu s klavíristkou Amálií Wickenhauserovou. Ani tím však výčet prvních provedení není vyčerpán. Před vydáním díla tiskem, k němuž došlo v roce 1880 v berlínském nakladatelství Schlesinger, skladatel značně pozměnil druhou, třetí a nejvíce finální větu. Poprvé v této definitivní podobě, již z tištěných not zaznělo dílo 18. listopadu 1880 v Berlíně v podání tamních interpretů: Karl Heinrich Barth (klavír), Heinrich de Ahna (housle) a Robert Hausmann (violoncello).

Vydání Tria B dur tiskem v Berlíně a následně provedení tamtéž by se však neuskutečnilo, kdyby předtím nedošlo ke dvěma zásadním událostem. Krátce před napsáním Tria B dur Dvořák poprvé obdržel vídeňské stipendium pro mladé talentované a nemajetné umělce, které mu pak po dobu pěti let poskytovalo potřebnou finanční podporu, a později mu přineslo také další pomoc od Johanna Brahmsa, o níž psal později ve svých Pamětech významný hudební kritik Eduard Hanslick: „Zejména Brahms nezůstal jen u svého souhlasu na zasedání komise: doporučil neznámého skladatele berlínskému nakladateli Simrockovi, bez něhož by Dvořák jako člověk i jako umělec patrně zakrněl v málo výživném období všech českých krajanů.“ Tištěné Simrockovo vydání Moravských dvojzpěvů a Slovanských tanců v roce 1878 vyvolalo v Berlíně a následně i v celém Německu takové nadšení, že skladatele vzápětí oslovilo hned několik německých nakladatelů. Od té doby se Dvořákovy dílo začalo šířit světem.

Klavírní trio g moll op. 26 napsal Dvořák v lednu 1876, jen necelý rok po prvním klavírním triu. Premiéra se konala po více než třech letech, 29. června 1879 v Turnově. S houslistou Ferdinandem Lachnerem a violoncellistou Aloisem Nerudou hrál na klavír sám skladatel. Už tehdy věděl, že dílo vyjde v berlínském nakladatelství Bote & Bock, protože před třemi týdny mu z této významné německé firmy napsali: „Trio g moll si

ponecháváme zde a pošleme Vám brzy nakladatelskou smlouvu k podpisu. Dáme pak dílo hned vyrýt.“ Tak se také stalo a trio vyšlo ve stejném roce 1880 jako jeho sesterské Trio B dur. Obě tyto skladby jsou již dílem zralého skladatele. Víme, že Dvořák už dříve napsal přinejmenším dvě jiná klavírní tria, která však po čase „roztrhal a spálil“, protože neobstála před jeho sebekritikou. První dvě dochovaná tria přesvědčivě dokládají nejen Dvořákovu řemeslnou zdatnost a invenci, ale především jemný cit pro komorní zvuk a typ hudebního myšlení, které se zcela vyhýbá povrchní virtuozitě. Obě tria velmi delikátně zapojují folklorní prvky do náročné kompoziční struktury. Bytostná touha po vynalézání, experimentu a řešení obtížných úkolů Dvořáka neustále posouvala dál. Rozený melodik Dvořák, který nikdy neměl nouzi o zásobu melodií, kupříkladu v Triu g moll záměrně po celou dobu zůstává tematicky úsporný. Žádná věta v tomto triu nemá víc než dvě témata, druhá věta je utvářena dokonce jen jedním tématem, a přesto je uvnitř dostatečně kontrastní.

Další, svým rozsahem nejdelší klavírní trio zkomponoval Dvořák na začátku roku 1883. Svému nakladateli 28. března napsal: „Milý příteli Simrocku, [...] v nejbližších dnech přijedu do Berlína a přivezu hotové trio. [...] jste-li v Berlíně, mohli bychom si trio přehrát zase u vás. Dnes večer bude u mne již třetí zkouška. Zní to famózně – ani o takt víc nebo méně!“ Přesto během léta podrobil skladbu ještě velmi důkladné revizi, po níž byla hned na podzim téhož roku vydána v Simrockově nakladatelství. Nový výraz **Klavírního tria f moll op. 65** se zřetelně vzdaluje vlivům lidové hudby, s níž byl tehdy Dvořák spojován až příliš. Skladatel se vědomě odklání od slovanskosti a neproblematičnosti. Nyní překvapuje stylem o mnoho dramatictější. Důmyslně konstruovanou harmonií a celkovou zahuštěností struktury díla dosahuje výrazu, který se ubírá již cestou k Sedmé symfonii. Nejvyšší umělecké nároky kladené na tento druh komorní kompozice zde Dvořák uplatňuje mistrovsky, rafinovanost se pojí s přirozeností. Prvního veřejného provedení 27. října 1883 v Mladé Boleslavi i následující pražské premiéry se ujali stejní interpreti, kteří premiérovali předchozí Trio g moll. Poté následovaly, vždy už s jinými interprety, premiéry v dalších významných městech: Berlín, Mannheim, Londýn a další. Po provedení ve Vídni napsal Eduard Hanslick, že Trio f moll „řadí Dvořáka mezi nejlepší moderní mistry“. Skladatel tak zcela nepochybně vytvořil dílo, kterým mohl zavřít svou tvorbu pro klavírní trio.

Po dalších sedmi letech však přišlo něco nečekaného, co Dvořáka přesně charakterizuje v jeho univerzálnosti a schopnosti propojit třeba i dva zdánlivě nepropojitelné světy. Svému příteli Aloisi Göblovii skladatel 28. listopadu 1890 napsal: „Nyní pracuji něco malého, ba velmi malinkého, a doufám přec, že se z toho potěšíte. Jsou to malé skladby pro housle, cello a piano. Bude to veselé a smutné. Někde to bude jako zádumčivá píseň, tu zase jakoby veselý tanec, avšak ve slohu lehčím, abych tak řekl, populárnějším, zkrátka aby to bylo pro vyšší i nižší.“ Takovýto úkol, propojit „vyšší i nižší“ žánr, si mohl dát – a hlavně ho dokonale zvládnout – snad jedině Dvořák. Zcela tím opustil hranice kanonizovaného hudebního druhu o třech nebo čtyřech větách s uplatněním sonátové formy a dalších náležitostí. Svě nové dílo skladatel už ani neoznačil jako trio, nýbrž jen názvem **Dumky op. 90** pro housle, violoncello a klavír. Šest krátkých skladeb tvoří jeden promyšlený celek. Každá jednotlivá dumka však může být hrána i samostatně. Účinek byl ostatně s úspěchem vyzkoušen již na premiéře díla. „Po nekonečném potlesku dvě dumky opakovány,“ napsal 14. dubna 1891 Josef Bohuslav Foerster v Národních listech. Poetičnost této hudby odkazuje k Schumannovi a k tradici lyrického klavírního kusu. Specifický vyprávěcí charakter melodiky bývá výstižně označován jako komorní rapsodie. Jestliže v Triu f moll Dvořák vykročil k Sedmé symfonii, volnou formou Dumek se vydal směrem k programní hudbě. Všechna tato tolik odlišná díla však stále tvoří jeden skladatel, který své souborné dílo zároveň neustále propojuje. Kupříkladu dumkový charakter je patrný již v pomalých částech Tria B dur op. 21 z roku 1875.

Dva měsíce po dokončení zazněly Dumky poprvé veřejně, 11. dubna 1891 v Praze. Na housle hrál Ferdinand Lachner, na violoncello Hanuš Wihan a na klavír Antonín Dvořák. A právě toto trio profesorů pražské konzervatoře podniklo na začátku roku 1892 unikátní koncertní turné na rozloženou před Dvořákovým odjezdem do Ameriky. Na celkem čtyřiceti koncertech v českých a moravských městech prováděli téměř výhradně Dvořákova komorní díla, ze všech nejčastěji právě všechna klavírní tria. V první polovině koncertu jedno z prvních tří trií a některou ze skladeb jen s houslemi nebo violoncellem, v druhé polovině téměř vždy Dumky. Koncert v Brně byl v rámci turné jedním z mnoha. Mezi pozornými posluchači však nechyběl Dvořákův přítel Leoš Janáček, kterého zajímalo, co skladatele podnítilo k napsání Dumek. Jen díky Janáčkoví víme, že do „patřičné nálady v době skladby, dosti dlouhé – čtyři měsíců – vpravoval se i skladatel – čtením básní!“ I odtud pramení poetičnost a originalita šestidílné kompozice, která je skuteč-

ným zjevením, k němuž v hudební tvorbě té doby lze jen sotva nalézt srovnání. Janáček napsal: „Nový zdroj světla tu vyzářil.“ V závěru své typicky rázovité recenze se Leoš Janáček nakonec vyslovil zcela prakticky: „Doporučil bych, jako nejdůstojnější oslavu mistra, brněnským hudebním kruhům pořízení úplného archivu skladeb Dvořákových.“ Tehdy myslel notová vydání, ale kromě nich by dnes jistě doporučil i úplný archiv těch nejlepších nahrávek. Vždyť právě Dvořák je skladatel, jehož stylová rozmanitost znovu a znovu udivuje interprety i posluchače, kteří mají stále co objevovat. Rozmanitost, která je tolik nápadná i v rámci jednoho hudebního druhu, jakým je klavírní trio.

Jan Kachlík

Boris Giltburg

The Moscow-born Israeli pianist is lauded across the globe as a deeply sensitive, insightful and compelling interpreter. In recent years, Giltburg has engaged in a series of in-depth explorations of major composers, concentrating on the works of Beethoven, Ravel and Rachmaninoff. In 2021–2023, Giltburg explored the complete works of Maurice Ravel, performing the solo works shared amongst Bozar, Flagey and the Amsterdam Muziekgebouw, and the whole cycle at Wigmore Hall. Giltburg is widely recognized as a leading interpreter of Rachmaninoff. In 2023, during Rachmaninoff's 150th anniversary year, he will continue his recording of his solo works, as well as release the last disc in his acclaimed composer's concerto cycle.

Giltburg regularly plays recitals in the world's most prestigious halls, including the Amsterdam Concertgebouw, Carnegie Hall, Hamburg Elbphilharmonie, Wiener Konzerthaus and Southbank Centre. He has worked with many top orchestras across the world including the Philharmonia Orchestra, London Philharmonic, Czech Philharmonic, Oslo Philharmonic, Dresden Philharmonic, NHK Symphony and at the BBC Proms.

Giltburg is a consummate recording artist, winning prestigious awards for his recordings. He also won a Gramophone Award for the Dvorak Piano Quintet on Supraphon with the Pavel Haas Quartet, as well as a Diapason d'Or for their latest joint release, Brahms's Piano Quintets. He feels a strong need to engage audiences beyond the concert hall. His blog "Classical music for all" is aimed at a non-specialist audience, and he complements it with articles in publications such as Gramophone, BBC Music Magazine, Guardian, Times and Fono Forum. During the lockdown period in spring 2020, Giltburg regularly streamed live performances and masterclasses from home, with over one million views.

www.borisgiltburg.com

V Moskvě narozený izraelský klavírista Boris Giltburg je posluchači po celém světě obdivován pro velmi citlivou, kultivovanou a působivou interpretaci. V posledních letech se intenzivně věnuje především Beethovenovi, Ravelovi a Rachmaninovi. V letech 2021–23 nastudoval kompletní klavírní dílo Maurice Ravela, které provedl v koncertních sáňích Bozar a Flagey v Bruselu a amsterdamském Muziekgebouw, jako celek je pak představil v londýnské Wigmore Hall. V roce 150. výročí narození Sergeje Rachmaninova (2023) natočil další část jeho díla pro sólový klavír a vydal poslední album vysoce oceňovaného kompletu klavírních koncertů.

Boris Giltburg pravidelně vystupuje na recitálech v nejvýznamnějších koncertních sáňích světa, jako jsou amsterdamský Concertgebouw, Carnegie Hall v New Yorku, hamburská Elbphilharmonie, vídeňský Konzerthaus či Southbank Centre v Londýně. Spolupracoval s mnoha světovými orchestry včetně Philharmonia Orchestra, London Philharmonic, České filharmonie, Oslo Philharmonic, Drážďanské filharmonie, Symfonického orchestru NHK, představil se mj. i na proslulém festivalu BBC Proms.

Boris Giltburg získal mnohá prestižní ocenění za své sólové nahrávky. Krom toho supraphonská nahrávka zahrnující Dvořákův klavírní kvintet s Pavel Haas Quartet získala cenu Gramophone Award. Jejich poslední společná nahrávka – kvintety Johannesa Brahmsa – ocenil Zlatou ladičkou francouzský časopis Diapason. Boris Giltburg se snaží oslovovat posluchače i mimo koncertní pódium. Ve svém blogu „Classical music for all“ se zaměřuje na široké publikum, své články publikuje v médiích jako Gramophone, BBC Music Magazine, Guardian, The Times a Fono Forum. Během „lockdownu“ na jaře 2020 ze svého domova na internetu pravidelně živě vysílal koncerty a mistrovské kurzy, které sledovalo více než milion diváků.

www.borisgiltburg.com

Veronika Jarůšková and Peter Jarůšek

The violinist Veronika Jarůšková and the cellist Peter Jarůšek are members of the internationally renowned Pavel Haas Quartet, which Veronika founded in 2002. The ensemble have given performances at major concert venues worldwide (Wigmore Hall in London, Musikverein in Vienna, Concertgebouw in Amsterdam, Elbphilharmonie in Hamburg, Carnegie Hall in New York, etc.) and have made nine critically acclaimed albums (Gramophone Award, BBC Music Magazine Award, Diapason d'Or de l'Année, Classic Prague Award, etc.). BBC Music Magazine has ranked the Pavel Haas Quartet among the top 10 string quartets of all time. Peter Jarůšek has also led chamber music master classes all over the world. A sought-after teacher, he has been invited to work with the Royal College of Music and the Royal Academy of Music in London, and other hallowed institutions.

In recent years, besides their activities within the Pavel Haas Quartet, Veronika and Peter, a married couple, have focused on piano trio music. Teaming up with their close friend and colleague, the Israeli pianist Boris Giltburg, they have formed a new top-notch ensemble. To date, they have appeared at several prestigious European venues (Wigmore Hall in London, for instance) and events (East Neuk Festival in Scotland, West Cork Music in Ireland, Schubertiade in Austria, Dvořák Prague).

www.pavelhaasquartet.com

Veronika a Peter Jarůškovi jsou členy mezinárodně uznávaného komorního souboru Pavel Haas Quartet, který v roce 2002 houslistka Veronika Jarůšková založila. Kvarteto vystupuje v nejvýznamnějších světových koncertních sálích (Wigmore Hall v Londýně, Musikverein ve Vídni, Concertgebouw v Amsterdamu, Elbphilharmonie v Hamburku, Carnegie Hall v New Yorku atd.) a nahrálo devět alb ověřených mnoha prestižními cenami domácí i zahraniční kritiky (Gramophone Award, BBC Music Magazine Award, Diapason d'Or de l'Année, Classic Prague Award atd.). Významný britský hudební časopis BBC Music Magazine zařadil Pavel Haas Quartet mezi 10 nejlepších smyčcových kvartet všech dob. Violoncellista Peter Jarůšek je rovněž vyhledávaným lektorem mistrovských kurzů komorní hry po celém světě, spolupracuje např. s Royal College of Music a Royal Academy of Music v Londýně.

Společně se svým dlouholetým přítelem a kolegou, izraelským klavíristou Borisem Giltburgem, se manželé Jarůškovi vedle působení v kvartetu začali v posledních letech zabývat i literaturou pro klavírní trio. Vznikl tak nový ansámbl hudebníků špičkové úrovně, který se již představil na několika prestižních evropských pódii a festivalech (Wigmore Hall v Londýně, East Neuk Festival ve Skotsku, West Cork Music v Irsku, Schubertiade v Rakousku či Dvořákova Praha).

www.pavelhaasquartet.com

ALSO AVAILABLE IN

Design © studio Heyduk, Musil a Strnad, 2023

Photo © Marco Borggreve, Matouš Vlčínský (page 22), 2023

Commentary © Jan Kachlík, 2023

Translations © Hilda Hearne (En), Vlasta and Hubert Reitterer (De),

Marianne Fripiat (F), 2023

Booklet editor Daniela Bálková

SU 4319-2

Antonín Dvořák (1841–1904)

The Complete Piano Trios

CD 1

Piano Trio No. 1 in B flat major, Op. 21	36:43
Piano Trio No. 2 in G minor, Op. 26	32:35

CD 2

Piano Trio No. 3 in F minor, Op. 65	42:20
Dumky for Piano Trio, Op. 90	32:14

Boris Giltburg piano
Veronika Jarůšková violin
Peter Jarůšek cello

SU 4319-2
Total time 2:23:52, DDD stereo
Producer Matouš Vlčinský
© 2023 SUPRAPHON a.s.
Released by SUPRAPHON a.s., 2023

SUPRAPHON a.s.
Palackého 1, 112 99 Praha 1
Czech Republic
www.supraphon.com
www.supraphonline.com

Cermak Eisenkraft —

0 99925143192 1

